

Співаки (1853)

Глібов Леонід Іванович

Сусід до себе кликав кума:
— Приходь лиш, брате, на часок:
По чарці вип'ємо, сальця з'їмо шматок...—
А справді — так не те він дума;
То кумові сказав він тільки так!
Хотілося ж, щоб похвалиться —
Яких він назбирав Співак.
От кум прийшов; посіли як годиться;
По одній випили, по другій налили...
Тут парубки як утяли!
Роззявили роти — гукають...
Хто вгору дме, а хто пищить...
Аж головою кум вертить:
— Чорт батька знає як співають! —
Став він хазяїну казать,—
Аж вуха далєбі болять! —
— Та, може, й так...— хазяїн став мовляти,—
Є трохи хвалшу, що й казати...
Так он що — все народ такий,
Як кажуть, золотий!
То сількісь, що не так співають,
Зате горілки не вживають!

А по мені — вже лучче пий,
Та діло розумій.

1853

Постійна адреса: http://ukrlit.org/hlibov_leonid_ivanovych/spivaky